

EL ROT

Quan ja pensàvem que teníem superat això del destape i el sexe, s'han obert quatre sepulcres blanquejats per a escandalitzar-nos davant les belles recreacions de la Grècia clàssica: un soroll hipòcrita i beato que, a la fi, resulta una propaganda gratuïta per al poble i per a l'artista, el qual amb aquest "Viatge a Xàbia", adaptació ad hoc de "la factoria del Mas", ens ha envaït -mai millor dit per la quantitat- amb la seua peculiar i enginyosa "manera" de reduplicar formes clàssiques i no tan clàssiques, que és la constant de la seua trajectòria plàstica.

Que els déus de l'Olimp ens lliuren de parlar –som mestres de res, però escoltem- de qualsevol artista i menys –perquè no sóc de la "troupe"- de Toni Miró, la fama i figura del qual l'alcen a un nivell que està per damunt dels valors artístics que ben pocs s'atreveixen a qüestionar en veu alta. Però sí que ens permeten criticar el desig d'omplir, siga com siga, l'estiu amb alguna cosa cridanera, que ha trobat en el merchandising de Miró allò més apropiat per a les aspiracions plàstiques del promotor cultural. I per a aquest viatge –qüestions de màrketing- calia omplir-ho tot de gom a gom: el carrer, la casa del Cable, de Tena i el Museu, tot arredonit amb postals, fullets i, com no, amb el conegut catàleg ben gruixut amb cobertes per a l'ocasió. Tanta quantitat ha obligat a arraconar una altra vegada la qualitat de l'obra de Juan Segarra, donada a Xàbia, i que per fi quedava penjada en justa consideració al seu gest, i a la seua qualitat, en la sala del Museu amb motiu de la inauguració. Bé, pensàrem a la Sagristia, mentre no tinga el lloc definitiu, que hauria de ser un museu d'art contemporani a la casa de Tena. Però no, els que manen estan tan farts de manar perquè sí, que de tant en tant roten associats, i no se'ls ha ocorregut res millor que despenjar l'obra de Segarra, que ha durat una rosada, relegant aquest artista xabienc a simple teloner de Miró, el qual ha ocupat per a tot l'estiu la sala del Museu, la Casa de Tena, el carrer i la casa del Cable. No podia aplegar més alt aquest artista alcoià –i els seus engegats promotors- i més baixet, per desconsideració i menyspreu de part municipal, el nostre xabienc, destinat a un racó del Museu, ja fa tants anys!, sense que el seu gest i la seva qualificada obra tinguen el just lloc que mereix.

Així és com s'agraïx una donació ben important per a Xàbia! Eixa és la política cultural que tenim i eixe és el destrellat rot polític que no crea més que discòrdies, desconfiances i descrèdit.

Som un poble amb una història pelada, amb pocs papers; a poc a poc anem recuperant i reconstruint el passat i reflexionant el present per a saber qui som, què volem i, així, crear una imatge digna i acollidora per tal d'albirar un futur esperançador. I eixa imatge que, des de dins de l'Ajuntament uns pocs i des de fora molts s'esforcen a crear, queda destrossada pels constants rots irresponsables d'algun politiquet i funcionari del meninfot que pensen que governar és portar el ciri, eixir en les fotos, manar siga com siga i cobrar un sou, però de trellat, ni un gra.

D'eixa manera anirem sempre com els carancs: enrere i arrossegant-nos entre la mediocritat i el balafament.